

**Autoreferat przedstawiający opis dorobku i osiągnięć
naukowych, dydaktycznych oraz organizacyjnych**

1. Imię i nazwisko: Beata Stachowiak

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej:

- magister matematyki – specjalność nauczycielska, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Gdańskiego, Gdańsk, rok 1991, praca magisterska pt. „Funkcje o własności (N)”;
- studia podyplomowe z informatyki: Instytut Informatyki Uniwersytetu Wrocławskiego, Wrocław, rok 1993;
- studia podyplomowe z zarządzania i organizacji placówek oświatowych; Instytut Badań Edukacyjnych, Warszawa, rok 1996, praca dyplomowa pt. „Zastosowanie metod i środków informatycznych w zarządzaniu szkołą na przykładzie Zespołu Szkół Zawodowych Nr 1 w Chojnicach”;
- doktor nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki nadany uchwałą Rady Wydziału Nauk Humanistycznych UMK z dnia 10 kwietnia 2001 roku, tytuł rozprawy: „Efektywność kształcenia informatycznego w szkolnictwie zawodowym”.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu:

Okres		Nazwa i adres pracodawcy	Zajmowane stanowisko
od	do		
01.09.1991	31.08.1992	Szkoła Podstawowa w Niezychowicach	nauczyciel
01.09.1992	31.10.1997	Zespół Szkół Zawodowych nr 1 w Chojnicach	nauczyciel
01.11.1997	30.09.1998	Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Wydział Humanistyczny, Instytut Pedagogiki	wykładowca
01.1.1998	30.11.2001	Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Wydział Humanistyczny, Instytut Pedagogiki	asystent
01.12.2001	28.03.2002	Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Wydział Nauk Historycznych, Zakład Europy Wschodniej	asystent
01.03.2002	31.08.2009	Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Wydział Nauk Historycznych, Zakład Europy Wschodniej	adiunkt
01.09.2009		Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Wydział Politologii i Studiów Międzynarodowych, Katedra Europy Wschodniej	adiunkt

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz 595 ze zm.):

- tytuł osiągnięcia naukowego/artystycznego: *Socjalizacja studentów do społeczeństwa informacyjnego na przykładzie Litwy, Niemiec, Polski, Republiki Czeskiej i Ukrainy. Studium porównawcze;*
- autor, tytuł publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa: Beata Stachowiak, *Socjalizacja studentów do społeczeństwa informacyjnego na przykładzie Litwy, Niemiec, Polski, Republiki Czeskiej i Ukrainy. Studium porównawcze*, Toruń: Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Mikołaja Kopernika, 2012, ss. 296 + 110 suplement na CD, rys., tab., wyk.; streszcz. ang., czes., lit., niem., ukr.;
- omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania.

Książka wskazana jako osiągnięcie naukowe jest publikacją sytuującą się w obszarze dydaktyki szkoły wyższej, edukacji informatycznej i medialnej, w tle zaś pozostaje szeroki kontekst nauk społecznych. Napisanie tej pracy nie byłoby możliwe bez korzystania z dorobku pedagogiki porównawczej, gdyż badania były prowadzone na populacji studenckiej pięciu państw. W publikacji tej, składającej się z części drukowanej oraz suplementu w wersji elektronicznej, omówiona zostaje problematyka przygotowania studentów do funkcjonowania w społeczeństwie informacyjnym. Przygotowanie do aktywnego życia w społeczeństwie informacyjnym jest skomplikowanym procesem, który widzę jako socjalizację do społeczeństwa informacyjnego. Definiuję ją jako "permanentny proces trwający przez całe życie jednostki zmierzający do kształtowania w niej postaw i umiejętności gwarantujących aktywne funkcjonowanie w społeczeństwie informacyjnym" (s. 85). W książce również podjęłam kwestie związane z rolą uczelni wyższej w procesie przygotowania studentów do życia w społeczeństwie informacyjnym. Wykonane przeze mnie analizy pozwoliły na sformułowanie wniosków o charakterze ilościowym i jakościowym.

Pierwsza część książki pełni rolę wprowadzenia do problematyki społeczeństwa informacyjnego. Jej celem jest uzmysłowienie czytelnikom, jak skomplikowanym i wielopłaszczyznowym jest proces socjalizacji do społeczeństwa informacyjnego i jaką dynamiką on się wykazuje. W części tej przedstawiłam również szerokie spektrum zastosowań technologii informacyjnych na gruncie pedagogicznym, np. w kształceniu osób z dysfunkcjami, w diagnozie i terapii pedagogicznej, w procesie wychowawczym, w zarządzaniu edukacją, w badaniach edukacyjnych. Obszarem opisanym przeze mnie jest także płaszczyzna zastosowań ICT w nauczaniu i uczeniu, w swoich rozważaniach podkreślam, że nowoczesne media kryją olbrzymie możliwości zwiększenia efektywności kształcenia na każdym szczeblu, lecz wskazuję jednocześnie, że nie jest to panaceum na niedostatki w edukacji. W części wprowadzającej mieszczą się także treści zawarte w elektronicznym suplemencie, mam tu na myśli komparatywną charakterystykę

państw, w których zostały przeprowadzone badania. Porównanie to odbywa się z wielu perspektyw: stopnia rozwoju społeczeństwa informacyjnego, poziomu jakości życia, wskaźników edukacyjnych oraz opisu systemów edukacyjnych funkcjonujących na Litwie, w Niemczech, w Polsce, w Republice Czeskiej oraz na Ukrainie. Porównania te są niezbędnym tłem do analiz zawartych w części prezentującej wyniki badań.

Część drugą stanowi przedstawienie przez mnie założeń metodologicznych badań własnych. Socjalizacja jest pojęciem wielowymiarowym i charakteryzuje się różnorodnością jego rozumienia. To zróżnicowanie wynika przede wszystkim ze specyfiki dyscypliny, w ramach której problematyka socjalizacji jest poruszana, odmienne są konteksty socjologiczne, pedagogiczne czy też psychologiczne. Pedagodzy rozważając pojęcie socjalizacji nacisk kładą na kwestie stymulacji i wpływu na jednostkę oraz jej środowisko społeczne i materialne w celu rozwoju osobowości. Analiza dorobku pedagogów w obszarze socjalizacji wskazuje także na to, że pojęcie to często pojawia się w rozmaitych relacjach z kluczowymi dla pedagogiki pojęciami takimi jak: wychowanie, kształcenie, przystosowanie, upodmiotowienie, emancypacja. W szczególności socjalizacja może być sytuowana w obrębie innych procesów pedagogicznych jako ich składnik. Z tych też względów zdecydowałam się na użycie w swoich rozważaniach pojęcia socjalizacja do społeczeństwa informacyjnego, w moim przekonaniu użycie np. pojęcia uczenie się zawęzałoby pole rozważań.

W przyjętej przeze mnie definicji socjalizacji do społeczeństwa informacyjnego trzy słowa odgrywają szczególną rolę, są nimi: permanentność, postawa oraz aktywność. Permanentność i aktywność wynika z dynamiki rozwoju społeczeństwa informacyjnego. Kluczową rolę we wspomnianej definicji odgrywa postawa, która poprzez swoją złożoną strukturę w kluczowy sposób opisuje proces socjalizacji do społeczeństwa informacyjnego. Elementami składowymi postawy są komponenty: poznawczy, emocjonalny oraz behawioralny (wg Aronsona, Wilsona, Akerta). Wymieniam je, gdyż w opisie badań własnych konwertuję je do elementów składowych postawy jednostki do społeczeństwa informacyjnego (s. 88). To one w dalszej części stają się podstawą do wyprowadzenia przeze mnie wskaźnika zaangażowania w społeczeństwo informacyjne. Ten syntetyczny miernik mojego autorstwa jest oparty się na trzech składowych: infrastrukturalnej, usługowej i przyszłościowej, przedstawiam również sposób jego obliczania (s. 95-96). Ponadto w tej części publikacji omawiam główne cele moich badań, tj. zdiagnozowanie oraz porównanie stopnia socjalizacji do społeczeństwa informacyjnego studentów kierunków humanistycznych oraz społecznych w wybranych państwach; wyznaczenie czynników, które wpływają na wskaźnik socjalizacji do społeczeństwa informacyjnego; ustalenie, w jaki sposób rolę socjalizującą do społeczeństwa informacyjnego odgrywa uczelnia. Następnie formułuję trzy główne problemy badawcze.

1. Jakimi typowymi cechami charakteryzował się proces socjalizacji polskich studentów do społeczeństwa informacyjnego w latach 2003–2009?

2. W jakim stopniu studenci w wybranych państwach są zsocjalizowani do społeczeństwa informacyjnego?
3. W jakim stopniu uczelnie wypełniają rolę socjalizującą do społeczeństwa informacyjnego wobec studentów?

W dalszej kolejności konstruuje główne hipotezy badawcze, a następnie wyprowadzam dla nich szczegółowe cele i hipotezy badawcze, zmienne niezależne i zależne, wskaźniki (s. 99-108). Uzasadniam także wybór metod i technik badawczych, w badaniach zastosowałam ankietę kwestionariuszową z zamkniętą kafeterią odpowiedzi, co jest trafnym wyborem w przypadku badań o charakterze międzynarodowym. Zastosowałam także analizę stron internetowych badanych uniwersytetów. Opisuję dobór próby, teren i organizację badań, które przeprowadziłam w roku akademickim 2009/2010 łącznie na sześciu uniwersytetach w pięciu krajach: Litwie, Niemczech, Polsce, Republice Czeskiej oraz Ukrainie.

Część trzecia zawiera prezentację wyników badań, została ona podzielona trzy rozdziały. W pierwszym z nich analizuję wyniki badań z lat 2003-2009 pochodzących z polskiej części badania, kolejny rozdział obejmuje przedstawienie i interpretację wyników badań zebranych w toku badania międzynarodowego w roku 2009/10. Analizę tę wykonuję zgodnie z regułami pedagogiki porównawczej, koncentruję się na wypunktowaniu różnic między poszczególnymi państwami. Rozdział ten wzbogaciłam umieszczając w nim syntetyczny przegląd badań w obszarze wykorzystywania ICT przez studentów na Litwie, w Niemczech, w Republice Czeskiej oraz na Ukrainie. Z zestawienia zaprezentowanych badań w wymienionych przez mnie państwach wynika, że prezentowane przeze mnie ujęcie problematyki socjalizacji do społeczeństwa informacyjnego jest nowatorskie nie tylko w Polsce. Ostatni rozdział zawiera wyniki eksploracji dotyczących roli uczelni w procesie socjalizacji do społeczeństwa informacyjnego. Ostatecznie wyniki moich badań prowadzą do następujących głównych wniosków.

- Socjalizacja do społeczeństwa informacyjnego jest procesem złożonym, wpływa na niego wiele czynników, które nie działają w sposób prosty i jednoznaczny, np. poprawa w obszarze infrastrukturalnym (dostęp do komputera oraz Internetu) nie przekłada się w sposób bezpośredni na zwiększenie aktywności jednostki w zakresie stosowania różnorodnych e-usług. Potrzebna jest zazwyczaj dodatkowa stymulacja jednostek, np. szkolenia, akcje promujące e-usługi itp. Oznacza to, że procesy akomodacji i asymilacji w procesie socjalizacyjnym jednostki są wolniejsze niż postęp technologiczny.
- Badani przeze mnie studenci okazali się zróżnicowani w sposób statystycznie istotny pod względem stopnia zaangażowania w społeczeństwo informacyjne. Najwyższą wartość wskaźnika zaangażowania w społeczeństwo informacyjne uzyskali studenci z Litwy, na drugim miejscu znaleźli się respondenci z Republiki Czeskiej, na pozostałych kolejno badani studenci z Niemiec, Polski oraz Ukrainy. Ta linia podziału

przebiega jednak nieco inaczej niż w przypadku poziomu rozwoju społeczeństwa informacyjnego według wskaźników przyjętych przez instytucje statystyczne bądź stowarzyszenia telekomunikacyjne. Według wspomnianych rankingów na pierwszym miejscu na ogół znajdowały się Niemcy, następnie Republika Czeska, w dalszej kolejności Polska oraz Litwa (często wymieniając się między sobą trzecią i czwartą lokatą), na ostatnim miejscu lokowała się Ukraina. Okazuje się, że zasobność państwa niekoniecznie przekłada się w bezpośredni i prosty sposób na e-aktywność jego obywateli. Badane grupy studenckie okazały się także zróżnicowane między sobą pod kątem samooceny umiejętności studentów w zakresie obsługi programów komputerowych oraz wykorzystywania Internetu. Oceny te wahające się od dostatecznej plus do dobrej plus, wskazują na to, że kształcenie w zakresie jest potrzebne.

- Wyniki uzyskane w toku badania międzynarodowego w roku 2009/10, wykazały ponadto inne zależności, np. dotychczasowe determinanty takie np. jak płeć przestają w młodym pokoleniu odgrywać jakąkolwiek rolę. Na Litwie, w Niemczech, w Polsce i w Republice Czeskiej mężczyźni z badanej populacji nie są już uprzywilejowaną grupą w dostępie do komputera, do sieci czy korzystania z e-usług. Ale ciągle to mężczyźni wyżej oceniają swoje umiejętności niż kobiety, lecz nie jest to różnica statystycznie istotna.
- Wyniki badań wskazują na to, że populacje studenckie z badanych państw różnią się między sobą w zakresie wykorzystywania usług online. W tym przypadku na miejscu pierwszym również ulokowali się badani studenci z Litwy, ale miejsce drugie zajęli respondenci z Polski, a za nimi w kolejności ankietowani z Niemiec, Republiki Czeskiej oraz Ukrainy. Dane potwierdzają także to, że grupy studenckie są zróżnicowane same w sobie, co wskazuje na niejednorodność. Badani studenci użytkują sieć Internet zazwyczaj jako odbiorcy a nie twórcy.
- Wyniki badań wskazują na to, że uczelnie nie wykorzystują swojego potencjału oraz możliwości, jakie posiadają w zakresie pełnienia socjalizującej roli do społeczeństwa informacyjnego. Uśredniona ocena działalności szkół wyższych wystawiona przez respondentów na tej płaszczyźnie to dostateczny z plusem, jedynie w przypadku Litwy przekroczono tę notę, ale nie uzyskano oceny dobrej. Przyczyn niezadowolającej oceny uczelni jest wiele, główną moim zdaniem jest niedocenianie roli dydaktyki w szkole wyższej. Fakt jej pomijania należy rozpatrywać na kilku płaszczyznach, m.in. „młodzi nauczyciele” podejmują pracę w szkołach wyższych często bez żadnego przygotowania pedagogicznego, skutkuje to m.in. niezajomością podstawowych teorii, założeń i uwarunkowań różnych sposobów organizowania procesu kształcenia, przypadkowym doбором metod, środków i form pracy

dydaktycznej. Przejawem macoszego traktowania przygotowania pedagogicznego jest też niewystarczające uwzględnianie kwalifikacji pedagogicznych przy awansowaniu nauczycieli akademickich.

Wnioski sformułowane przeze mnie prowadzą ostatecznie do sformułowania postulatów o ogólnym charakterze, po jednym na każdym z poziomów: społeczeństwa, uczelni oraz jednostki. Po pierwsze, społeczeństwa jeszcze większą wagę powinny przykładac do edukacji w aspekcie wykorzystywania nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz funkcjonowania w społeczeństwie informacyjnym. Po drugie, w uczelniach powinna zostać podjęta szeroka dyskusja na temat wykorzystywania nowych technologii w funkcjonowaniu szkoły wyższej. Jednakże te działania nie mogą jedynie skupiac się na wymaganiu od pracowników odpowiednich postaw i zachowań, powinny również uwzględniać system motywowania, pomocy oraz nagradzania pracowników. Trzeci postulat dotyczy obywatela, jednostka powinna osiągnąć stan świadomości swoich praw i obowiązków, których w stosunku do poprzednich form społeczeństwa jest coraz więcej. Jednak, aby taki stan mógł zaistniec, niezbędna jest edukacja, i tak oto koło postulatów zamyka się – następuje bowiem powrót do pierwszego postulatu.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych:

Moja droga do pracy naukowo-badawczej nie była typowa, gdyż po ukończeniu studiów magisterskich początkowo pracowałam jako nauczyciel. W październiku 1996 roku trafiłam na seminarium doktorskie prowadzone przez profesorów Józefa Półturzyckiego, Eugenię Wesołowską i Bronisława Siemienieckiego, który w niedalekiej przyszłości stał się promotorem mojej pracy doktorskiej. Przez pierwsze lata moje zainteresowania badawcze dotyczyły edukacji informatycznej w szkole, ze szczególnym uwzględnieniem szkolnictwa zawodowego. Po obronie doktoratu, zaczęłam wyznaczać nowe obszary zainteresowań, obejmowały one podmiotowo studentów, początkowo dotyczyły ich poglądów na temat e-learningu, a później procesu oraz stopnia ich przygotowania do życia w społeczeństwie informacyjnym, z uwzględnieniem roli uczelni wyższej. Ostatecznie moja dotychczasowa działalność badawcza skupiła się na następujących zagadnieniach:

- a) edukacja informatyczna na poziomie szkolnym,
- b) e-learning w opinii studentów,
- c) społeczeństwo informacyjne – wybrane konteksty,
- d) przygotowanie studentów do życia w społeczeństwie informacyjnym.

W roku 2003 uzyskałam za osiągnięcia w działalności naukowej wyróżnienie Rektora Uniwersytetu Mikołaja Kopernika.

a) Edukacja informatyczna na poziomie szkolnym

Gdy w październiku 1996 roku zaczęłam uczestniczyć w seminarium doktorskim posiadałam już pewne doświadczenia związane z ewaluacją większych grup uczniowskich, gdyż na początku roku 1996 zostałam powołana do zespołu ekspertów przygotowującego zadania do pomiaru osiągnięć uczniów z przedmiotu elementy informatyki w województwie bydgoskim. W związku z tym, że pracowałam przez siedem lat w szkolnictwie zawodowym, pierwsze moje publikacje dotyczyły właśnie tej części systemu edukacyjnego. W sposób szczególny skoncentrowałam się nad badaniem efektywności kształcenia informatycznego, co ostatecznie znalazło swój wyraz w mojej pracy doktorskiej pt. „Efektywność kształcenia informatycznego w szkolnictwie zawodowym” obronionej 27 marca 2001 roku. Jednym z głównych wniosków płynących z badań przeprowadzonych przeze mnie w trakcie przygotowywania dysertacji doktorskiej był ten, że wśród respondentów (uczniów technikum elektronicznego, elektrycznego oraz mechanicznego) tylko nieliczni spostrzegali, że celem edukacji informatycznej w szkole jest m.in. przygotowanie do życia w społeczeństwie informacyjnym. Eksploracje wykazały również, że w szkołach brakuje odpowiedniego sprzętu, przede wszystkim mobilnych zestawów multimedialnych, a nauczyciele innych przedmiotów niż informatyczne mają utrudniony dostęp do pracowni komputerowych. Na podstawie wyników badań naszkicowałam także profil nauczyciela, którzy najczęściej uczestniczył w szkoleniach informatycznych. Był to nauczyciel legitymujący się stażem pracy od pięciu do dziesięciu lat, płeć oraz wykładane przedmioty nie okazały się czynnikiem różnicującym. W niecały rok później na podstawie dysertacji doktorskiej powstała moja pierwsza samodzielna książka pt. *Edukacja informatyczna. Raport z badań*, Toruń 2002, Wydawnictwo Adam Marszałek, ss. 274.

Przykładami innych publikacji pozostających w tym obszarze badawczym są:

- *Zastosowanie środków informatyki w procesie zarządzania szkołą*, „Kultura i Edukacja”, nr 1–2/1997, s. 175–178;
- *Multimedia na lekcjach w szkole podstawowej*, „Kultura i Edukacja”, nr 2/1998, s. 136–141;
- *Motywacja uczniów w kształceniu informatycznym w szkolnictwie zawodowym*, (w:) *Materiały konferencyjne II Międzynarodowa Konferencja „Media a Edukacja”*, Poznań 1998, s. 311–316;
- *Edukacja informatyczna w szkole zawodowej - próba analizy postaw nauczycieli*, (w:) *Materiały konferencyjne XV Konferencja „Informatyka w Szkole”*, Katowice 1999, s. 360–364.

Wyniki moich badań oraz refleksji prezentowałam na konferencjach naukowych krajowych i międzynarodowych, między innymi na: II Międzynarodowej Konferencji „Media a Edukacja” (Poznań, maj 1998), I Krajowej Konferencji „Technologia informacyjna zmieniającej się edukacji” (Toruń, wrzesień 1999), V Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej z cyklu „Multimedia w Dydaktyce Techniki” (Szczecin, listopad 1999), IV Ogólnopolskim Zjeździe Pedagogicznym „Pedagogika o edukacja wobec nowych wspólnot i różnic w jednoczącej się Europie” (Olsztyn, wrzesień 2001). W latach 2000–2001 brałam także udział, jak inni pracownicy Zakładu Technologii

Kształcenia Instytutu Pedagogiki UMK w Toruniu, w projekcie badawczym KBN nt. „Rola i miejsce technologii informacyjnej w okresie reform edukacyjnych w Polsce” (1 H01F 021 19), którego kierownikiem był prof. dr hab. Bronisław Siemieniecki.

b) e-learning w opinii studentów

W roku 2002 zaczęłam wyznaczać nowe obszary zainteresowań badawczych. Zajął się stosunkiem studentów do usług świadczonych drogą elektroniczną, w tym w szczególności do e-learningu, rozpatrywanego zarówno w kontekście okresu studiów, jak i po ich zakończeniu. Wyniki moich badań wskazały, że znajomość e-learningu wśród respondentów nie jest duża, chociaż intuicyjnie potrafili wskazać wady i zalety tej formy kształcenia. Te i późniejsze eksploracje wykazały ponadto, że badani studenci nie są zbyt zainteresowani wykorzystaniem e-learningu. Na prowadzenie badań dotyczących e-learningu uzyskałam w roku 2003 grant UMK pt. „Zdiagnozowanie potrzeb studentów studiów dziennych i zaocznych na zdalne formy nauczania na przykładzie studentów kierunku stosunki międzynarodowe” (NH-462). W obszarze rozważań nad e-learningiem opublikowałam kilka publikacji w recenzowanych monografiach, między innymi:

- *Studenci wobec e-learningu* (w:) *Podmiotowość w edukacji ery globalnego społeczeństwa informacyjnego*, pod red. K. Pająka i A. Zduniaka, Warszawa-Poznań 2004, s. 133–136;
- *e-learning w świetle wybranych badań w Polsce w XXI wieku*, (w:) *Polityka – Religia – Edukacja. Studia z dziejów XX i XXI wieku dedykowana Ryszardowi Michalskiemu*, pod red. Z. Karpusa, K. Kąckiej i P. Tomaszewskiego, Toruń 2010, s. 101–113.

Niektóre z nich zostały także przedrukowane w czasopiśmie branżowym wydawanym online „Gazeta IT”. Prezentowałam także wyniki swoich badań na konferencjach naukowych krajowych i międzynarodowych, między innymi na: XIX Konferencji „Informatyka w Szkole” (Szczecin, wrzesień 2003), I Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Edukacja XXI wieku „Podmiotowość w edukacji ery globalnego społeczeństwa informacyjnego” (Piła, grudzień 2003), IX Międzynarodowej Konferencji „Technologie edukacyjne – tradycje, współczesność, przewidywana przyszłość” (Toruń, maj 2010).

c) Społeczeństwo informacyjne

Równolegle, w kręgu moich zainteresowań znajdował się proces rozwój społeczeństwa informacyjnego, w szczególności w krajach Europy Wschodniej oraz Środkowej. Wybór tychże państw nie był przypadkowy, został podyktowany moją pracą w Katedrze Europy Wschodniej. W ramach badań i rozważań nad społeczeństwem informacyjnym podejmowałam kilka kwestii.

Pierwszą był rozwój społeczeństwa informacyjnego na terenach wiejskich i wynikające z tego procesu potrzeby edukacyjne mieszkańców wsi, w wyniku moich rozważań powstała koncepcja programu „e-Rolnik”, która jednak ostatecznie nie została przeze mnie rozwinięta. Projekt

„e-Rolnik” był w założeniu wielopłaszczyznowym programem skierowanym do mieszkańców wsi, i małych miasteczek. Zakładał on zapoznanie mieszkańców terenów wiejskich ze sposobami wykorzystywania technologii informacyjno-komunikacyjnych, np. w agroturystyce, promocji i sprzedaży produktów rolnych, w tym ekologicznych, stworzenie telecentrów na terenach wiejskich, zwiększenie pozarolniczych miejsc pracy na wsi (telepraca). Najważniejszym modułem z mojego punktu widzenia był komponent edukacja, zakładający zapoznanie mieszkańców terenów wiejskich z e-technologiami, przygotowanie ich do aktywnego funkcjonowania w społeczeństwie informacyjnym, przeciwdziałanie podziałowi cyfrowemu. W tym zakresie zainteresowań mieszczą się takie publikacje, jak:

- *Potrzeby edukacyjne mieszkańców wsi a rynek pracy w społeczeństwie informacyjnym*, (w:) *Polski system edukacji po reformie 1999 roku. Stan, perspektywy, zagrożenia*, t. 3, pod red. R. Pęczkowskiego. Poznań – Warszawa 2005, s.72–75;
- *Potrzeby edukacyjne mieszkańców obszarów wiejskich w dobie społeczeństwa informacyjnego* (Requirements of Rural Residents in the Epoch of Information Society), (w:) *Humanities in New Europe, Science and Society*, Kaunas 2007, Litwa, s. 283-289;

oraz publikacja popularno-naukowa:

- *Program e-Rolnik*, „Promocje Kujawsko-Pomorskie”, nr 6–8/2004, s. 6–7.

Drugim podejmowanym przeze mnie tematem był rozwój społeczeństwa informacyjnego, w tym z uwzględnieniem krajów Europy Wschodniej i Środkowej, analizowałam oraz porównywałam standardowe wskaźniki rozwoju społeczeństwa informacyjnego, podejmowałam kwestie aktywności jednostek w sieci, praw obywatelskich w społeczeństwie informacyjnym, ale przede wszystkim zwracałam uwagę na rolę edukacji w społeczeństwie informacyjnym. Moje refleksje nie ograniczały się tylko do studentów, słuchaczy UTW, ale także dotyczyły nauczycieli, którzy również stają przed wyzwaniami społeczeństwa informacyjnego, na płaszczyźnie osobistej, zawodowej i społecznej. Z tym tematem moich rozważań wiążą się między innymi następujące publikacje:

- *Obywatel społeczeństwa informacyjnego – dziś i jutro*, Zeszyty Naukowe Zbliżenia Cywilizacyjne, t. III, Włocławek 2007, s. 211–222;
- *Proces rozwoju społeczeństwa informacyjnego wyzwaniem dla kształcenia ustawicznego*, (w:) *Możliwości i ograniczenia kształcenia ustawicznego. Studium monograficzne*, pod red. P. Kruszewskiego, Płock 2008, s. 245–255;
- *Młodzież wobec wykluczenia cyfrowego*, (w:) *Edukacyjne zagrożenia i wyzwania młodego pokolenia*, pod red. D. Czajkowskiej-Ziobrowskiej i A. Zduniaka, Poznań 2009, s. 168–175;
- *Nauczyciel andragog wobec wyzwań społeczeństwa informacyjnego*, (w:) *Nauczyciel andragog we współczesnym społeczeństwie*, Acta Universitatis

Wratislaviensis No 3216, pod red. W. Horynia i J. Maciejewskiego, Wrocław 2010, s. 141–147;

- *Poza granicami społeczeństwa informacyjnego – wykluczenie cyfrowe i co dalej?* (w:) *Granice i świat współczesny*, pod red. Z. Karpusa i B. Stachowiak, Toruń 2010, s. 285–298,
- *Seniorzy w społeczeństwie informacyjnym. Konteksty andragogiczne i geragogiczne*, „Rocznik Andragogiczny” 2012, s. 128-140.

Proces rozwoju społeczeństwa informacyjnego w ujęciu porównawczym opisałam w kilku publikacjach, które były publikowane nie tylko w Polsce. Są to:

- *Формування інфосмаційного суспільства в нових країнах-членах НАТО (на прикладі Університету ім. М. Коперника в Торуні м Польща*, Вісник Львівського Університету, Серія міжнародні відносини, Спецвипуск 22, Львів 2007, s. 106–114;
- *Kraje Regionu Bałtyckiego na drodze do społeczeństwa informacyjnego (Countries of the Baltic Region on their way to the information society)*, (w:) *History and Culture of Baltic Region: Lithuania and Poland*, Acta Historica Universitatis Klaipedensis XVI, Klaipėda 2008, s. 149–158;
- *Historyczne i demograficzne aspekty transformacji Polski i państw sąsiednich do społeczeństwa informacyjnego*, „Kognitywistyka i media w edukacji” 1/2012, s. 33-52.

Zainteresowania badawcze w obszarze rozwoju społeczeństwa informacyjnego także zaowocowały wystąpieniami na konferencjach naukowych, np. International Scientific Conference „Humanites in New Europe” (Kaunas, styczeń 2005), International Scientific Conference „History and Culture of Baltic Region” (Klaipėda, czerwiec 2006), XV Konferencji Dydaktycznej „Modernizacja Dydaktyki – Aksjologia i informatyka” (Płock, grudzień 2006), Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej „Tożsamość europejska – wielokulturowość – globalizacja” (Wrocław, maj 2007), Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Granice – Problem granic w kulturze współczesnej” (Toruń, maj 2008). W roku 2005 zostałam powołana do Zespołu Redakcyjnego ds. Przygotowania Regionalnej Strategii Społeczeństwa Informacyjnego w województwie kujawsko-pomorskim. Praca w tym gremium, a dokładniej w podzespolu ds. e-learningu wraz z Pawłem Gmysem, Anną Beatą Kwiatkowską (lider zespołu), Izabelą Rojek zakończyła się zredagowaniem dokumentu pt. „Propozycja Strategii Rozwoju Edukacji Informatycznej Regionu Kujawsko-Pomorskiego”. W roku 2006 nawiązałam współpracę z Naczelną Dyrekcją Archiwów Państwowych w Warszawie. W ramach której, uczestniczyłam w projekcie badawczym związanym z europejskimi zasobami dziedzictwa kulturowego – eRMIONE finansowanym w ramach programu eTen (Grant Agreement nr C517357). Do moich zadań należało między innymi przeprowadzenie prezentacji projektu eRMIONE wśród studentów, a następnie przeprowadzenie z nimi wywiadów.

d) Przygotowanie studentów do życia w społeczeństwie informacyjnym

Szczególnym dla mnie obszarem badawczym jest jednak problematyka przygotowania studentów do życia w społeczeństwie informacyjnym. Tematyką tą zajmuję się od 2004 roku, do zajęcia się nią przyczyniły się głównie wnioski z obserwacji poczynionych przeze mnie podczas prowadzenia zajęć z technologii informacyjnej oraz wyniki badań ankietowych dotyczących e-learningu. Wynikało z nich, że studenci wykorzystują możliwości, jakie dają im technologie informacyjno-komunikacyjne w ograniczonym zakresie, z rzadka korzystają z e-usług, takich jak: bankowość internetowa, internetowe bazy danych, Biuletyn Informacji Publicznej itd. Ponadto nie mają wiedzy na temat społeczeństwa informacyjnego, choć intuicyjnie wyczuwali, co kryje się pod tym pojęciem. Te spostrzeżenia doprowadziły do tego, że postanowiłam diagnozować poziom przygotowania studentów do funkcjonowania w społeczeństwie informacyjnym oraz zbadać rolę uczelni wyższej w tym procesie.

W swoich badaniach postrzegałam przygotowanie do życia w społeczeństwie informacyjnym na kilku płaszczyznach, poprzez aspekt infrastrukturalny, tj. posiadanie dostępu do sprzętu, Internetu, częstotliwości oraz miejsc korzystania z nowych technologii. Diagnozie podlegały również usługi świadczone drogą elektroniczną, ich znajomość w grupie studenckiej, stopień wykorzystywania. Badaniami także objęłam działania uczelni, np. w jakim stopniu przygotowuje ona absolwentów do funkcjonowania w społeczeństwie informacyjnym, w jakim stopniu nauczyciele akademicy wykorzystują technologie informacyjno-komunikacyjne w swojej pracy. Będąc w tym obszarze badawczym w 2004 roku uzyskałam grant UMK „Zdiagnozowanie przygotowania studentów wybranych kierunków humanistycznych do życia w społeczeństwie informacyjnym. Opracowanie programu działań zmierzających do poprawy sytuacji” (381-NH). W roku 2004 i 2005 aplikowałam także do KBNu, złożyłam dokumentację dwóch projektów badawczych: „Przygotowanie studentów do życia w społeczeństwie informacyjnym. Zdiagnozowanie stanu aktualnego, opracowanie działań zmierzających do poprawy sytuacji” (2004) oraz „Przygotowanie studentów kierunku stosunki międzynarodowe do życia w społeczeństwie informacyjnym. Zdiagnozowanie stanu aktualnego, opracowanie działań zmierzających do poprawy sytuacji” (2005).

Wyniki uzyskane podczas moich eksploracji były interesujące, lecz zakres badań ograniczony tylko do studentów z UMK wydawał mi się niewystarczający na pracę habilitacyjną. Zaczęła we mnie dojrzać myśl, aby dokonać porównania stopnia przygotowania studentów z kilku państw. We wrześniu 2005 odbyłam dwie tygodniowe kwerendy zagraniczne, pierwszą z nich w Pradze na Uniwersytecie Karola, drugą we Lwowie na Uniwersytecie im. Iwana Franki. Pozwoliły one między innymi na nawiązanie kontaktów z nauczycielami akademickimi w tych ośrodkach. Także mogłam zapoznać się z literaturą dotyczącą różnych aspektów rozwoju społeczeństwa informacyjnego, w tym edukacji informatycznej. Projekt mojej pracy habilitacyjnej przybierał coraz realniejszych kształtów, wytypowałam uniwersytety, na których zamierzałam przeprowadzić badania, były to uczelnie współpracujące z Instytutem Stosunków Międzynarodowych UMK. Dzięki nawiązanej współpracy łatwiej było mi przeprowadzić badania ankietowe, nie napotykałam

na problemy organizacyjne. Przygotowałam także podstawy metodologiczne badań własnych. W celu uzyskania środków finansowych na przeprowadzenie badań własnych w roku 2008 wystąpiłam z projektem „Polska – Litwa – Ukraina podobieństwa i różnice w przygotowaniu studentów do życia w społeczeństwie informacyjnym” i uzyskałam grant UMK (486–NH). Badania ankietowe na sześciu uczelniach przeprowadziłam w roku 2009, opracowałam wyniki badań, doprecyzowałam temat rozprawy habilitacyjnej, który ostatecznie brzmiał *Socjalizacja studentów do społeczeństwa informacyjnego na przykładzie Litwy, Niemiec, Polski, Republiki Czeskiej i Ukrainy. Studium porównawcze*.

W moich badaniach zawsze szczególną grupę stanowili studenci stosunków międzynarodowych oraz politologii, a od roku 2011 także studenci z kierunku bezpieczeństwa wewnętrznego. Od roku 2003 badam tę grupę i widzę zmiany, jakie zachodzą. Ostatnie badania przeprowadziłam w roku akademickim 2011/2012, zastosowałam tę samą ankietę co w roku 2009. W hipotezach badawczych zakładałam, że w tym czasie wzrósł wskaźnik zaangażowania w społeczeństwo informacyjne i tak się stało, lecz przyrost okazał się minimalny, spowodowany przede wszystkim przez aktywniejsze korzystanie z portali społecznościowych oraz poprawę sytuacji pod względem sprzętowym. Nieco lepiej niż w roku 2009 respondenci oceniają uczelnię pod względem wykorzystywania ICT w obszarze promocji uczelni, obsługi studentów, na zajęciach dydaktycznych. Wyniki badań 2011/2012 opisałam w mojej trzeciej książce pt. *Technologie informacyjno-komunikacyjne w funkcjonowaniu uczelni wyższych. Wybrane konteksty*, Toruń 2012, Wydawnictwo naukowe Uniwersytetu Mikołaja Kopernika, ss. 207. Publikacja ta stanowi swoiste dopełnienie mojej rozprawy habilitacyjnej. W książce tej ponadto opisuję przykłady zastosowań technologii informacyjno-komunikacyjnych w procesie kształcenia, zarządzania uczelnią oraz badaniach naukowych.

Z tym tematem moich rozważań wiążą się także inne publikacje:

- *Przygotowanie studentów do aktywnego uczestniczenia w społeczeństwie informacyjnym. Raport z badań*, „Toruńsko-Płockie Studia Dydaktyczne”, t. 20, Toruń–Płock 2007, s. 123–140;
- *Kompetencje kluczowe studentów w kontekście oczekiwań społeczeństwa informacyjnego*, (w:) *Kompetencje absolwentów szkół wyższych na miarę czasów*, pod. red. A. Szerląg, Wrocław 2009, s. 111–119;
- *The level of student preparation for active living in the information society: a comparative analysis 2009-2012*, „Science Journal of Education”, Vol. 1. No. 1, 2013, s. 6-11;
- *e-Czytelność studentów - wybrane konteksty*, „e-mentor” 1/2013, s. 27-31.

Wyniki swoich badań prezentowałam także na konferencjach naukowych, między innymi III Konferencji Naukowej SCENO „Rola informatyki w naukach ekonomicznych i społecznych” (Kielce, wrzesień 2008), Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Humanistyczny wymiar kształcenia akademickiego. Jakich kompetencji potrzebuje absolwent szkoły wyższej?” (Szczecin, listopad 2008), Konferencji Naukowej „Nauczyciel andragog w społeczeństwie

wielokulturowym” (Wrocław, grudzień 2008), XI Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Edukacja medialna w świecie ponowoczesnym” (Toruń, maj 2012).

Oprócz wspomnianych tematów, w swoich rozważaniach podejmowałam także problematykę, która może nie była ściśle związana ze zdefiniowanymi przeze mnie tematami badawczymi, lecz łączyła się z kształceniem studentów, dydaktyką wybranych przedmiotów czy też funkcjonowania szkoły we współczesnym świecie. Jako przykłady publikacji w tym dodatkowym nurcie mogę przytoczyć:

- *Młodzi Polacy na uczelniach europejskich – realne szanse czy tylko marzenia?* „Kultura i Edukacja” 4/2008, Toruń 2008, s. 34–42;
- *Szkoły wyższe w Europie – wczoraj, dziś i jutro*, (w:) *Przeszłość, teraźniejszość i przyszłość integracji europejskiej*, pod red. M. Klimeckiego i H. Szczechowicz, Włocławek 2008, s. 219–230;
- *Tradycja kontra innowacje w obszarze edukacyjnym matematyki, statystyki i technologii informacyjno-komunikacyjnej na wybranych kierunkach studiów*, (w:) *Szkoły wyższe kreatorem innowacji w gospodarce*, pod red. R. Marcinkowskiego, s. 173–183, Warszawa 2009;
- *Nauczyciele akademicki a wykorzystywanie technologii informacyjno-komunikacyjnych w ocenie studentów*, (w:) *Uwarunkowania efektów kształcenia akademickiego*, pod red. D. Ciechowskiej, Szczecin 2012, s. 231–252;
- *Only children in Poland: demographic, social, and educational consequence*, „Social Sciences”, Vol. 2, No. 2, 2013, s. 34–38.

W przyszłości zamierzam podjąć problematykę zagrożeń dla jednostki oraz edukacji na rzecz bezpieczeństwa w społeczeństwie informacyjnym. Pierwszą obszerniejszą publikacją z tej tematyki jest:

- *Problematyka bezpieczeństwa i zagrożenia jednostki w społeczeństwie informacyjnym - podstawy programowe i standardy kształcenia a wymagania rzeczywistości*, (w:) *Edukacja medialna w świecie ponowoczesnym*, pod red. B. Siemienieckiego. Toruń 2012, s. 205–228.

6. Omówienie osiągnięć w działalności dydaktycznej oraz popularyzatorskiej:

W latach 1991–1998 pracowałam jako nauczyciel, początkowo w szkole podstawowej, a później w szkolnictwie zawodowym. W placówkach tych uczyłam matematyki, ale przede wszystkim przedmiotów związanych z wykorzystywaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych (elementy informatyki, informatyka, nowoczesne techniki biurowe). Przez kilka lat byłam wychowawcą klasy. Opracowałam też autorskie programy nauczania podstaw informatyki oraz matematyki z wykorzystaniem ICT dla technikum mechanicznego. Pracując w Zespole Szkół Zawodowych Nr 1 w Chojnicach, prowadziłam w Szkolnym Ośrodku Informatycznym kursy z zakresu informatyki oraz technologii informacyjno-komunikacyjnych przeznaczone nie tylko dla

młodzieży, ale także dla mieszkańców Chojnic i okolic. Pozwoliło mi to na zdobycie doświadczenia w nauczaniu osób w różnym wieku.

Od 1 listopada 1997 roku jestem zatrudniona na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, w ramach obowiązków dydaktycznych prowadziłam początkowo zajęcia z technologii informacyjnej. Od grudnia 2001 roku, kiedy to przeniesiono mnie do Zakładu Europy Wschodniej w Katedrze Stosunków Międzynarodowych wykładałam takie przedmioty, jak: elementy (podstawy) matematyki, elementy (podstawy) statystyki, technologia informacyjna, warsztaty obróbki dźwięku, postawy statystyki i demografii, które prowadzę do dnia dzisiejszego. Opracowałam i przygotowałam materiały do nauczania przedmiotu prowadzonego na kierunku stosunki międzynarodowe o nazwie wybrane zagadnienia z problematyki społeczeństwa informacyjnego. To autorskie opracowanie, było następstwem moich badań nad przygotowaniem studentów do życia w społeczeństwie informacyjnym. Natomiast dla studentów specjalizacji administracja publiczna w Unii Europejskiej przygotowałam piętnastogodzinny kurs z przedmiotu e-administracja. Od roku akademickiego 2012/2013 dla studentów kierunku bezpieczeństwo wewnętrzne prowadzę zajęcia z przedmiotu społeczeństwo informacyjne.

Poza zajęciami będącymi w programie studiów prowadziłam także dodatkowe szkolenia dla studentów. Byłam jednym z pomysłodawców projektów „Biznes Start” oraz „Biznes Start II – usługi doradztwa zawodowego” realizowanych na UMK, a finansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego. Szkolenia te odbywały się w roku 2005 oraz 2006 i cieszyły się bardzo dużym zainteresowaniem wśród studentów ze wszystkich wydziałów. Przez kilka lat koordynowałam we współpracy z istniejącym wówczas w strukturach UMK Studium Pedagogicznym kurs na uprawnienia pedagogiczne do nauczania wiedzy o społeczeństwie dla studentów stosunków międzynarodowych. W ramach tego kursu prowadziłam zajęcia z przedmiotu dydaktyczne zastosowania technologii informacyjno-komunikacyjnych. Aby lepiej i efektywniej wykonywać to zadanie w roku 2005 uzyskałam akredytację trenera akademickiego w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych. W latach 1998–2003 prowadziłam także zajęcia w innych szkołach wyższych (umowa zlecenie/umowa o dzieło) np. Politechnika Koszalińska, Wyższa Szkoła Humanistyczno-Ekonomiczna we Włocławku (studia licencjackie), w których realizowałam m.in. takie przedmioty jak: metody i techniki informatyczne w administracji, pedagogika z edukacją informatyczną i medialną. Pracując poza Uniwersytetem Mikołaja Kopernika byłam promotorem dziesięciu prac licencjackich. Prowadziłam także kursy dla nauczycieli z zakresu wykorzystania ICT w dydaktyce. Od wielu już lat w pracy dydaktycznej wspomagam się technologiami informacyjno-komunikacyjnymi, redaguję dla studentów stronę internetową, na której umieszczam materiały do zajęć, zarówno konwersatoryjnych, jak i wykładów. Witrynę tę można znaleźć pod adresem <http://www.stachowiak.edu.pl>.

W ramach popularyzacji wiedzy na temat społeczeństwa informacyjnego, a dokładniej roli jaką odgrywa w nim edukacja opublikowałam kilka artykułów popularno-naukowych np.

- *Spoleczeństwo informacyjne – zarys problematyki*, „Sekretarz i Organizacja Urzędu” nr 11/2002, s. 43–46;
- *Program e-Rolnik*, „Promocje Kujawsko-Pomorskie”, nr 6–8/2004, s. 6–7;
- *Podstawy funkcjonowania społeczeństwa informacyjnego*, „Wójt” nr 4 (5)/2003, s. 63–64.

Prowadzę także i systematycznie uzupełniam swoje profile na portalach społecznościowych skierowanych do ludzi nauki (*ResearchGate*, *Index Copernicus*, *Academia.edu* i *ReserchID*), gdyż ten kanał informacyjny, poza publikowaniem w czasopismach naukowych oraz wystąpieniami na konferencjach naukowych, pozwala dotrzeć do osób prowadzących badania w podobnych obszarach, lecz z innych państw. Od kilku lat jestem członkiem Stowarzyszenia e-Learningu Akademickiego, a od roku 2013 Akademickiego Towarzystwa Andragogicznego. Mam także doświadczenie w pracach redakcji czasopism naukowych, w latach 1998–1999 byłam sekretarzem w redakcji „Kognitywistyka i Media w Edukacji”, a od roku 2011 jestem członkiem redakcji w następujących periodykach naukowych: „Atheneum. Polskie Studia Politologiczne”, „Historia i Polityka”, „Rocznik Grudziądzki”. Nie są to pisma *sensu stricto* pedagogiczne, lecz pracując na Wydziale Politologii i Studiów Międzynarodowych mam nieco inne możliwości działania. Praca w tych redakcjach daje mi wiele satysfakcji.

7. Omówienie osiągnięć w działalności organizacyjnej:

W ramach pracy zawodowej nie ograniczałam się jedynie do obowiązków nauczyciela czy też wykładowcy, podejmowałam wyzwania związane z pracą organizacyjną na rzecz instytucji, w których byłam zatrudniona. Pracując w Zespole Szkół Zawodowych Nr 1 w Chojnicach, pełniłam funkcję kierownika Szkolnego Ośrodka Informatycznego, zajmowałam się również przez kilka lat organizacją roku szkolnego, przy użyciu technologii informacyjno-komunikacyjnych.

Pracując na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu także pełniłam funkcje organizacyjne, oto one w układzie chronologicznym:

1999–2002	Sekretarz Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej Uniwersytetu Mikołaja Kopernika;
2003–2004	Sekretarz Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej Wydziału Nauk Historycznych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika;
2002–2005	Pełnomocnik ds. Dydaktycznych w Katedrze Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika;
2005–2009	Zastępca Dyrektora Instytutu Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika ds. Dydaktycznych;
2006–2009	Pełnomocnik Dziekana Wydziału Nauk Historycznych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika ds. Wdrażania Technologii Zdalnego Nauczania;
2009–2010	Pełnomocnik Dziekana Wydziału Politologii i Studiów Międzynarodowych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika ds. Dydaktycznych;

2009–2012 Członek Uczelnianej Komisji Oceniającej Uniwersytetu Mikołaja Kopernika.

Do moich zadań w obszarze kierowania działalnością dydaktyczną należało m.in. organizacja roku akademickiego, przygotowywanie propozycji zmian programowych, nadzór nad doktorantami w zakresie wypełniania obowiązków dydaktycznych itp. Za swoją pracę dydaktyczną i organizacyjną byłam wielokrotnie nagradzana, w roku 1997 otrzymałam nagrodę Kuratora Oświaty w Bydgoszczy, w latach 1999, 2000, 2001, 2002 uzyskałam wyróżnienia Rektora UMK za zaangażowanie i wkład pracy w przygotowanie oraz przeprowadzenie rekrutacji. W roku 2004 otrzymałam Indywidualną Nagrodę Rektora UMK stopnia I za osiągnięcia w działalności dydaktyczno-organizacyjnej. W roku 2009 odznaczono mnie Medalem Komisji Edukacji Narodowej, a w roku 2010 roku otrzymałam indywidualne wyróżnienie Rektora UMK za osiągnięcia uzyskane w dziedzinie organizacyjnej oraz przyznano mi zespołową nagrodę Rektora UMK II stopnia za osiągnięcia na wcześniej wymienionym polu.

A handwritten signature in blue ink, reading "Beata Flechomińska". The signature is written in a cursive style with a long horizontal stroke at the end.